

Kvanttimatkalla

Meillä sanotaan olevan neljä ulottuvuutta; viides syntyy sillä hetkellä kun menneisyys kuroutuu tulevaan.

Menneisyys näyttäytyy historiana ja tietona, mutta tietäminen ei olisi mahdollista ilman mieltä ja muistia, siltaa joka yhdistää menneen tulevaan.

Olemme kiinnittyneet maailmaan; aikaan ja tilaan lukemattomin sitein:

toisaalta molekyyleihimme kehittyneet viestijärjestelmät ja koodistot vaikuttavat olemukseemme, ja toisaalta elämäämme ohjaa universaali tietoisuus samoin kuin henkilöhistoriamme synnyttämä kokemus ja tieto.

Mutta mitä mielellä ja tietoisuudella tarkoitetaan?

Esihistorialliset luolamaalaukset ovat ehkä ensimmäisiä kuvallisia merkkejä ihmismielen kyvystä tietoiseen laskelmoivaan projektioon.

Ne ovat ensimmäisiä yrityksiä orgaanisten rajojemme koettelemiseksi, yrityksiä ymmärtää taivaallista ja maallista osaamme.

Nämä maagiset kuvat ja rituaalipaikat ovat myös merkittävä todiste esihistoriallisen mielen kyvystä kohdistaa energiaa käsiteellisellä, abstraktilla tasolla.

Ne ovat myös todisteita ymmärryksestä joka kokee olemisensa osana suurempaa kokonaisuutta.

Ajan kuluessa nämä uskomuksilla, toiveilla ja haluilla

kyllästetyt rituaalipaikat alkoivat yhteisöllisen vuorovaikutussuhteen osina elää omaa elämäänsä heijastamalla mielen ja materian monimutkaista vuorovaikutusmekanismia inhimillisten projektioiden ja heijastusten loputtomana ketjuna, muokaten sekä ihmistä että hänen yhteisöään aina meidän päiviimme saakka.

Siksi kysymys kuinka vapaita olemmekaan itsenäisinä ja erillisinä olentoina niinkuin nykyään vallitseva käsitys näyttää olevan, on tärkeä.

Kvanttifysiikan tutkijat ovat jo viime vuosisadan lopulla oivaltaneet että mielen ja materian ilmiöt ovat toisiinsa sidoksissa jo siksi että me olemme orgaaninen osa kaikkien luonnonilmiöiden havainnointia ts. kaikki luonnonlakimme mittaustuloksemme ja havaintomme ovat osa mielemme ja tietoisuutemme luomuksia, ja ne kuvaavat lähinnä omaa todellisuuttamme, eivätkä sitä mitä ”todellisuudeksi” kutsumme. Emme enää voi erottaa itseämme ja ulkoista todellisuuttamme niinkuin aikoinaan Descartes teki.

Eräs kvanttifysiikan tutkimushaara onkin siksi alkanut tutkia tietoisuuden ja materian yhteyttä. On havaittu että ne ovat toisiaan korreloivia ominaisuuksia, sellaisessa vuorovaikutussuhteessa joka näyttää synnyttävän kaksisuuntaisesti esiinousevia ominaisuuksia tutkijoille vielä tuntemattoman todellisuuden heijastuksina.

Mutta mitä mielen ja materian yhteys voisi tarkoittaa?

Etelä-amerikan Amatsonasissa elää perhoslaji jonka siivissä on siellä myöskin elävän pöllön silmien kuva. Näissä perhosen siivissä olevissa ”pöllön silmissä” on jopa heijastukset samalla tavoin kuin oikean pöllön silmissä

silloin kun se katsoo metsän puiden ylitse valoon. Miten on ”idea” pöllön silmistä perhosen siipiin manifestoitunut? Mikä ”tietoisuus” on tämän tuottanut?

Pohdiskellessani kaikkea tätä mieleeni nousee kuva nukkuvaista joka yrittää nipistää itseään unesta hereille. Mutta mistä voi herätä jos on samanaikaisesti sekä uni että uneksija?

Mutta mitä tekemistä on värähtelevällä, aukeavalla ruusulla salamoivassa luolassa ja kaikella tällä mistä olen puhunut?

Taiteeni ei vastaa kysymyksiin vaan heijastaa niitä; ehkä ruusu merkitsee jotain tai sitten se on pelkkä kuvallinen koan. Koan on taolainen tekniikka purkamaan kaikki logiikan ja järkeilyn mekanismit edes hetkeksi. Täällä oleva kuva ruususta onkin ehkä arvoitus jota ei tarvitse ratkaista. Mutta sen voi kokea jos haluaa.